

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania T. G.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 kwietnia 2024 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt III AUa 1539/21,

- 1) oddała zażalenie,**
- 2) nie obciąża T. G. kosztami postępowania strony przeciwnej
w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z 6 lipca 2021 r. i oddalił odwołanie T. G.. Przedmiotem postępowania była wysokość emerytury policyjnej oraz policyjnej renty inwalidzkiej. Skargę kasacyjną od wyroku wniósł T. G.. Pełnomocnik odwołującego został wezwany przez sąd do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wezwanie zostało odebrane 8 sierpnia 2023 r., a braki w terminie nie zostały uzupełnione.

Postanowieniem z 31 sierpnia 2023 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd drugiej instancji przypomniał, że na podstawie art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku strona może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Takim przepisem szczególnym jest art. 398² k.p.c. W § 1 stanowi on, że skarga kasacyjna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że niniejsza sprawa dotyczyła prawa majątkowego, gdyż przedmiotem sporu była wysokość emerytury policyjnej oraz policyjnej renty inwalidzkiej. Jednocześnie nie była przedmiotem sporu sprawa o przyznanie czy wstrzymanie emerytury lub renty ani o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, zatem dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu postępowania, która zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c., powinna zostać wskazane w skardze kasacyjnej.

Wobec powyższego na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny postanowił o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na powyższe postanowienie odwołujący zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c., przez nieuzasadnione przyjęcie, że skarga kasacyjna zawierała braki formalne, których nieusunięcie skutkowało koniecznością odrzucenia skargi, w sytuacji gdy z treści skargi kasacyjnej, wskazującej, że obejmuje ona zaskarżenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości wynikała wartość przedmiotu zaskarżenia, która jest wyższa niż 10.000,00 zł, a zatem można było ustalić czy skarga jest dopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Zważywszy na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przyjęcie skargi kasacyjnej złożonej w sprawie niniejszej do rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych od strony odwołującej na rzecz organu rentowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie strony odwołującej się nie podlega uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego, że przedmiotowa sprawa dotyczyła prawa majątkowego, gdyż spór dotyczył wysokości emerytury policyjnej oraz policyjnej renty inwalidzkiej a nie ustalenia prawa do tego świadczenia. W takiej sprawie skarga kasacyjna jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia osiąga pułap wskazany w art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Jest to bowiem sprawa majątkowa w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 marca 2001 r., II UZ 13/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 47; z 17 lutego 2009 r., I UZ 36/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 250; z 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, LEX nr 707896; z 3 marca 2011 r., II UZ 5/11, LEX nr 846582; z 21 czerwca 2011 r., III UZ 12/11, LEX nr 966827; z 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 2456371). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że w sporach sądowych o wysokość powtarzających się świadczeń z ubezpieczenia społecznego wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi obliczona za okres jednego roku, stosownie do wskazań zawartych w art. 22 k.p.c., różnica między hipotetyczną kwotą emerytury, jaką skarżący otrzymywałby, gdyby jego żądanie ustalenia wysokości świadczenia zostało uwzględnione, a emeryturą w kwocie faktycznie pobieranej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2009 r., II UZ 30/09, LEX nr 583822).

Pełnomocnik odwołującego się wniósł skargę kasacyjną bez oznaczenia przedmiotu zaskarżenia, dlatego słusznie został wezwany do uzupełnienia tego braku.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że na mocy art. 398⁴ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna, poza innymi wymaganiami, jakie stawiane są przez ustawodawcę

pismom procesowym, powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, a Sąd Najwyższy nie jest władny ani zwolnić wnioskodawcy z tego obowiązku, ani też dopuścić skargę kasacyjną o wartości zaskarżenia niższej, niż tego wymaga przepis prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z: 23 marca 2001 r., II UKN 706/00, OSNAPiUS 2002 nr 24, poz. 609, 25 czerwca 2002 r., II UZ 39/02, Legalis nr 55475; 21 kwietnia 2005 r., I UZ 76/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 66, 18 stycznia 2006 r., II UZ 74/05, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 116, s. 338, 2 października 2018 r., I UZ 26/18, Legalis nr 1830826, 18 sierpnia 2021 r., II UZ 5/21, Legalis nr 2764447). Dopełnienie tego obowiązku powinno nastąpić najpóźniej w piśmie procesowym złożonym przez pełnomocnika skarżącego na wezwanie Sądu drugiej instancji do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej. Uczynienie zadość temu obowiązkowi polega zaś na wskazaniu wartości przedmiotu zaskarżenia oraz podaniu podstawy i sposobu jej wyliczenia.

Zatem wobec niewypełnienia przez pełnomocnika skarżącego obowiązku wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia mimo stosowanego wezwania go do tej czynności przez Sąd Apelacyjny, prawidłowe było postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej.

Wobec zatem nieuzasadnionych zarzutów zażalenia, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c., w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., oddalił zażalenie.

[SOP]

[ms]